

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2816/2021
05.10.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Будимир Павловић, адвокат из ..., против туженог ЈП "Пошта Србије" из Београда, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1762/21 од 16.07.2021. године, у седници одржаној 05.10.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1762/21 од 16.07.2021. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Шапцу П1 6/2019 од 29.03.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужени да јој на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због понижења и угрожавања личности исплати износ од 650.000,00 динара, са законском затезном каматом од 04.11.2019. године до исплате, као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле да се обавезе тужени да јој на име накнаде материјалне штете због изгубљене зараде исплати на име главног дуга износ од 289.742,87 динара и на име углавничене законске затезне камате износ од 61.550,08 динара, све са законском затезном каматом од 03.11.2020. године до исплате, као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован предлог тужиле да се према туженом одреди привремена мера забране дискриминације до правноснажног окончања спора. Ставом четвртим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж1 1762/21 од 16.07.2021. године, жалбу тужиле одбио као неосновану и потврдио пресуду Вишег суда у Шапцу П1 6/2019 од 29.03.2021. године у одбијајућем делу и у делу да тужилца сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је изјавила благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20), и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Тужила неосновано у ревизији указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку, учињену у поступку пред другостепеним судом неправилном оценом доказа, у смислу одредбе члана 8. истог Закона, имајући у виду да је другостепена пресуда донета у седници већа, на основу чињеничног стања утврђеног у првостепеном поступку, што искључује примену одредбе члана 8. Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је по струци дипломирани правник са положеним правосудним испитом и у радном односу је код туженог, почев од 05.10.1992. године. У периоду од 2002. године до 2015. године била је распоређена на пословима руководиоца Службе за правне и кадровске послове у радној јединици "ББ", са коефицијентом зараде од 3.630. Ступањем на снагу Правилника о организацији и систематизацији послова код туженог од 01.10.2015. године, дошло је до организационих промена, тако што је формирана регионална радна јединица „ВВ" од дотадашње три радне јединице, док је радна јединица "ББ" постала подручна јединица вишег ранга "ББ" у оквиру регионалне радне јединице "ВВ" и тиме добила нижи организациони облик и нижи ниво овлашћења од оних које је имала пре реорганизације. Самим тим, одређени број руководећих запослених је добио понуду за закључење анекса уговора о раду у складу са постојећим радним местима у новој организацији. Служба за правне и кадровске послове у РЈ "ББ", као организациони део, је престала да постоји, а руководиоци служби у подручним јединицама премештени су на послове руководиоца одељења са коефицијентом 3.175. Тужила је премештена на послове руководиоца одељења за заједничке послове који су били одговарајући за њену стручну спрему. Новим изменама од 01.04.2016. године у подручним јединицама су, уместо одељења, формирана самостална одељења, па је тужени доставио тужили понуду за премештај од 22.03.2016. године, коју је тужила прихватила и потписала сагласност за закључење анекса уговора о раду од 22.03.2016. године, којим је распоређена на послове главног сарадника са коефицијентом од 3.090. Тужила није спорила законитост тог анекса. Због немогућности добре пословне сарадње и непоштовања ауторитета својих руководиоца, тужила није напредовала. У периоду од 1995. године до 2000. године тужила је, према сопственој тврдњи, била члан Демократске странке, а после тога није била члан ниједне политичке странке, нити је била политички ангажована у било којој странци. Све до 2015. године она је обављала послове руководиоца службе за правне и кадровске послове у радној јединици "ББ", пре организационих промена услед којих је ова радна јединица добила нижи организациони облик, а запослени нижи ниво овлашћења. Тужени је пружио доказе да разлози због којих тужила касније није напредовала на неко од руководећих позиција, нису последица њеног ранијег политичког ангажовања, већ чињенице да није постојала добра пословна сарадња између тужиле и осталих руководиоца, чије ауторитете она није признавала готово свакодневно изазивајући свађу са својим руководиоцем, јер тужила сматра да у пословима правне струке има највише искуства и да је најстручнија у односу на остали руководећи кадар код туженог.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да тужилца није доказала да је по основу политичког опредељења вршена њена дискриминација, па и дискриминација која се односи на напредовање у служби, а пошто не постоје било која друга лична својства на страни тужилце која су прописана као дискриминација или дискриминаторско поступање, а ни лична својства која нису изричито прописана законом а која би могла да представљају дискриминацију, тужбени захтев тужилце за накнаду штете, како нематеријалне тако и материјалне, је одбијен. По мишљењу нижестепених судова, чињеница да је тужилца испуњавала формалне услове за радна места водећег сарадника и руководиоца одељења, али да до њеног распоређивања на та места није дошло због дискреционог права директора да одлучи коме ће од запослених радника, који испуњавају формалне услове, да повери одређене послове, не значи постојање дискриминације, јер да би постојала дискриминација није довољно да постоји само различито поступање према тужилци у односу на друге запослене, већ је потребно да се то различито поступање чини на основу неког личног својства, што у овом случају није доказано.

По оцени Врховног касационог суда, нижестепени судови су правилно применили материјално право.

Забрана дискриминације у области рада прописана је Уставом, а ближе регулисана Законом о забрани дискриминације ("Службени гласник РС", бр. 22/09) и Законом о раду. Према члану 16. став 1. Закона о забрани дискриминације, забрањена је дискриминација у области рада, односно нарушавање једнаких могућности за заснивање радног односа или уживање, под једнаким условима, свих права у области рада, као што су право на рад, на слободан избор запослења, на напредовање у служби, на стручно усавршавање и професионалну рехабилитацију, на једнаку заштиту на раду и једнаке вредности, на правичне и задовољавајуће услове рада, на одмор, на образовање и ступање у синдикат, као и на заштиту од незапослености. Заштиту од дискриминације из става 1. овог члана, ужива лице у радном односу, лице које обавља привремене и повремене послове или послове по уговору о делу или другом уговору, лице на допунском раду, лице које обавља јавну функцију, припадник војске, лице које тражи посао, студент и ученик на пракси, лице на стручном оспособљавању и усавршавању, без заснивања радног односа, волонтер и свако друго лице које по било ком основу учествује у раду. Закон о забрани дискриминације, у члану 2. став 1. тачка 1. прописује да изрази "дискриминација" и "дискриминаторско поступање" означавају свако неоправдано прављење разлике или неједнако поступање, односно пропуштање (искључивање, ограничавање или давање првенства), у односу на лица или групе, као и чланове њихових породица или њима блиска лица, на отворен или прикривен начин, а који се заснива на неком личном својству.

Основна карактеристика дискриминације јесте прављење разлике између лица које тврди да је дискриминисано и других лица у истој или сличној ситуацији, које при том мора бити неоправдано и мора бити везано за неко лично својство дискриминисаног лица. Такође, на основу одредбе члана 45. став 2. Закона о забрани дискриминације, лице које тврди да је дискриминисано мора да учини вероватним акт дискриминације, односно да му је због неког личног својства повређено људско или мањинско право зајемчено Уставом, а то представља неопходну претпоставку да би се могла утврдити повреда начела забране дискриминације.

У конкретном случају, тужила тврди да је је дискриминисана јер су на радна места руководиоца одељења и на места водећих сарадника распоређивани запослени са мање радног искуства него што је њено и са нижим квалификацијама, а то образлаже чињеницом да је она у периоду од 1995. године до 2000. године била члан Демократске странке. Међутим, управо је у том периоду тужила, све до 2015.године, обављала послове руководиоца Службе за правне и кадровске послове у радној јединици "ББ", што значи да њено чланство у политичкој странци није било сметња да обавља послове руководиоца код тужене. Такође је тужени доказао да тужила, након организационих промена, није напредовала у служби, јер није постојала добра пословна сарадња између ње и осталих руководилаца, а не због неког личног својства тужиле које би било основ за постојање дискриминације.

С обзиром на изложено, неосновани су наводи ревизије тужиле о погрешној примени материјалног права, пошто из утврђеног чињеничног стања не следи да је тужени неоправдано ставио тужилу у неповољнији положај у односу на друге запослене и то из разлога који би представљали дискриминацију према тужилу, па је њен тужбени захтев за накнаду, како нематеријалне тако и материјалне штете, правилно одбијен.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у изреци донео применом члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић